

tion, som det ærede Medlem talte om, skulde der stilles det fornødne Beløb til Raadighed paa Finansloven. Det gør dog en væsentlig Forskel. Jeg maa fremdeles fastholde, at den Anledning, jeg tog til at rette en Appel til Præsterne, havde jeg god Grund til. At det ærede Medlem saa ikke netop er blandt disse Præster, kan kun glæde mig.

Formanden: Folketingsmanden for Hjørring Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Grønborg: Til det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) vil jeg gerne sige, at det Forslag, her forelaa til Afstemning i Fjor, efter at det havde været i Fællesudvalg og der havde faaet et knebent Fler-tal, hed „Forslag til Lov om Menighedsraad og om et kirkeligt Udvalg m. m.“, og naar det ærede Medlem nu vil sige, at man med god Samvittighed kunde stemme for dette Forslag, der altsaa skulde genindsætte det kirkelige Udvalg, fordi dette Udvalg ikke kunde træde i Virksomhed, medmindre Rigsdagen bevilgede en Pengesum dertil, vil jeg dertil sige, at det var slet ingen Trøst for mig, da jeg skulde stemme for eller imod dette Forslag. Det gjorde tværtimod det hele mere utiltalende for mig, at man her skulde vedtage et Forslag til Lov om Menighedsraad og om et kirkeligt Udvalg med den Bagtanke, at man aldrig nogen Sinde vilde lade dette kirkelige Udvalg, som man genindsatte ved Lov, komme til at arbejde. Det betegnede jeg den Gang som et Komediespil i Lovgivningsarbejdet, jeg ikke vil være med til. Altsaa, den Begrundelse vakte tværtimod yderligere Uvillie. Jeg vil gerne igen hævde, at det var ikke Menighedsraadene, vi stemte imod, men det var blevet koblet saadan sammen, at vi vare nødte til at lade dem falde for at kunne stemme mod Forslaget om Genindsættelse af det kirkelige Udvalg. Det vilde vi ikke være med til, for det er at komme ind paa en Vej, der fører i en ganske anden Retning end mod Frikirken. Det er en Vej, der — og det er ogsaa de ledende bevidst — fører frem mod en Kirkeforfatning, før vi ere modne dertil. Alle ærlige Mennesker maa sikkert erkende, at det, at det ikke blev til noget med det Forslag i Fjor, bevirker, at der nu er en Mulighed for at komme frem ad den Vej, den højtærede Kultusminister nu vil frem ad.

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Jeg tror, det ærede Medlem, der sidst talte, har Ret i sin Bemærkning om, at det, der skete i Fjor, er fremmende for, at vi kunne faa noget gennemført i Aar. Den Erfaring, de Herrer Radikale have gjort i det sidste Aar, har givet dem den Forstaaelse, at man kan ikke paa den Maade spænde Ben for, hvad der ligger paa Rigsdagens Bord.

Nu søge de at undskylde deres Fremfærd ved at sige, at der laa et Forslag om en Kirkedag til Afstemning. De Herrer burde vide bedre — om de vide bedre, skal jeg ikke udtale mig om. Det, der forelaa i Fjor, var Forslag om Indførelse af Menighedsraad væsentlig som dem, der her foreslaas, og dernæst var det Forslag om at kunne indkalde det kirkelige Udvalg, naar Bevilling dertil gaves. Mange af de Herrer, der stemte mod dette Forslag, havde for 6 Aar siden stemt for det samme, det vil dog sige for Menighedsraad i en mindre frisindet Skikkelse end det, der forelaa i Fjor. Mange af de Herrer, der stemte imod i Fjor, havde for 6 Aar siden stemt for begge Dele. Det skulde gælde i 6 Aar, og da skulde det kirkelige Udvalg indkaldes. Det, der forelaa i Fjor, var Forslag om Menighedsraad og om Mulighed af at indkalde det kirkelige Udvalg, og det skulde ogsaa gælde i 6 Aar. Men saa ivrige vare de Herrer for at faa det forkastet, Menighedsraad og det hele, for at komme paa bar Bund, at de ikke turde betro Rigsdagen ved en Bevilling paa Finansloven at afgøre, om det kirkelige Udvalg skulde indkaldes eller ikke. De turde ikke lægge det i Rigsdagens Haand, i den almindelige Valgrets Haand, det er i Virkeligheden Sagen.

Nu ere de saa ivrige i at tale om, at der tidligere har været Tale om en Kirkedag, og fremstille det, som om jeg skulde have været særlig Tilhænger af en saadan Forfatning, men de Herrer glemme, at Grunden til, at jeg maatte føre min Kamp med Biskopperne i sin Tid, var netop den, at jeg ikke vilde have en saadan Kirkedag sammen med Menighedsraadene, men fandt, at Menighedsraadene vare fuldkomment tilstrækkelige. Det var det, Menighederne krævede at leve og vokse i, og slet ikke noget andet. Men de Herrer glemme, at Forslaget om det kirkelige Udvalg blev os paaoktrojeret gennem Forhandlingen